

РЕШЕНИЕ

№ 36266

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **8617** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. М. У., род.на 01.01.2016г. и сина си У. М. У., род на 26.08.2018г., действащи чрез майка им и законен представител М. Х. А., род. 15.01.1998г, гражданка на С., представлявани от У. М. Х., съпруг на М. Х. А. и баща на жалбоподателите М. М. У. и У. М. У., чрез пълномощника си адв.А. Т., адвокат от АК - Х., съдебен адрес: [населено място], [улица], № 31., ет. 2 против отказ за издаване на виза вид „D“от 31.07.2025г. на М. М. У. издаден от консул при Посолството на РБ в А. и отказ за издаване на виза вид „ D“ от 31.07.2025г. на У. М. У. издаден от консул при Посолството на РБ в А. правно основание: по реда на чл. 10, ал. 1, т.22 от Закона за чужденците в Република България,

В жалбата се сочи, че оспорените адм. актове са незаконосъобразни, като издадени при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Посочва се, че бащата на кандидатите е получил хуманитарен статут в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Изложени са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил статут, той има право да се събере с останалите членове. Посочено е, че жалбоподателите са деца на У. М. Х., притежаващ карта на чужденец с хуманитарен статут № [ЕИК], изд. на 12.03.2024г. от МВР-Р България, валидна до 14.02.2027г. на който с Решение №2036/31.01.2024г. на зам.председателя на ДАБ е предоставен хуманитарен статут. С Решение №7298/27.06.2024г.на председателя на ДАБ У. М. Х. е получил разрешение да се събере на територията на Република България със семейството си- съпругата си М. Х. А. и с малолетните си

деца М. М. У. и У. М. У.. Посочено е, че въпреки предоставения хуманитарен статут на съпруга и положителното решение за събиране на семейството жалбоподателите са получили отказ за издаване на виза, с което същите са лишени от възможността да бъдат със семейството си и им е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

При издаването на отказа, административният орган не е съобразил принципа на съразмерност предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, като не е направил преценка на степента на засягане на права и законни интереси на жалбоподателя и близките му. Посочено е още, че следва да се съобрази чл. 7, ал. 2 от Конвенцията за правата на детето, че държавите-страни по Конвенцията осигуряват, доколкото е възможно, правото на детето да познава и да бъде отглеждано от своите родители, в съответствие с националното си законодателство и със задълженията си, поети по съответните международни документи в тази област. Освен това, държавите-страни по Конвенцията осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето (чл. 9, ал. 1).

Според изложеното в жалбата, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнението, че домакинът по визата не познава апликанта, като в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и дали са налице някакви съмнения относно цитираната разпоредба - чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Счита, че на основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

В конкретния случай, е безспорно наличието на стабилен административен акт - Решение № 7298/27.06.2024 г. на председателя на ДАБ с което съпругът на жалбоподателката У. М. Х. е получил разрешение да се събере на територията на Република България със семейството си съпругата си М. Х. А. и с малолетните си деца М. М. У., [дата на раждане] и У. М. У., [дата на раждане]

Иска се отмяна на обжалваните откази от 31.07.2025г. от консул при посолството на Република България в А. по заявления за издаване на виза от 20.03.2025г. от жалбоподаделите М. М. У., род.на 01.01.2016г.- малолетна и У. М. У., род на 26.08.2018г.- малолетен, с които на основание чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ им е отказана виза за дългосрочно пребиваване на територията на РБ, а преписката да бъде изпратена на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Иска се присъждане на направените разноски по делото.

В съдебно заседание оспорващите се представляват от адвокат А. Т., редовно упълномощена, която намира жалбата за доказана. Иска се да бъдат отменени оспорените откази, ведно със законните последици за това. Представя писмени бележки с подробни съображения, списък с разноски и договор за правна защита и съдействие.

Ответникът Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й., чрез МВнР, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: По делото не е спорно, че на 20.03.2025 г. кандидатите М. М. У. и У. М. У., граждани на С., са подали заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с искане за събиране на семейството. Към заявленията е приложено

Решение № 7298/27.06.2024 г, с което на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗУБ е разрешено на У. М. У. гражданин на С., да се събере на територията на Република България със семейството си – съпруга М. М. Х. А. и децата си М. М. У. и У. М. У.. Приложени са: Решение №2036/31.01.2024г. на зам.председателя на ДАБ с което е предоставен хуманитарен статут на У. М. Х., Решение №7298/27.06.2024г.на председателя на ДАБ с което У. М. Х. е получил разрешение да се събере на територията на Република България със семейството си- съпругата си М. Х. А. и с малолетните си деца М. М. У. и У. М. У., Формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза,анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване за М. М. У.; Формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза,анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване за У. М. У., Трудов договор №12/13.07.2025г. на У. М. Х., Договор за наем на недвижим имот, Декларация във връзка с чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ и чл.10,ал.1,т.22 от ЗЧРБ с нотариална заверка на подписите., Пълномощно за извън страната с което съпругата М. Х. А. е упълномощила съпруга си У. М. Х. с правото неограничено и самостоятелно да представлява нея и малолетните им деца пред българските институции -съдилища, посолства, консулства, Държавна агенция за бежанците при МС и др., както и с право да преупълномощава трети лица с правата дадени по пълномощното. Издадени са оспорените Откази, и двата от 31.07.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване видп „D“ на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й.. Като правно основание в отказа е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – има данни, е целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.В съдебно заседание по искане на оспорващата страна е разпитан в качеството на свидетел У. М. Х., който посочи че работи в [населено място]. Работодателят му е предоставил жилище, а преди това е живял с договор за наем в [населено място]. Имал хуманитарен статут в България и живеел в [населено място]. Иска да остане в България и да посрещне семейството си. Живее в България и иска да продължи да живее тук и да приеме жена си и двете си деца.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Общата жалба срещу постановените откази е подадена на 11.08.2025г. директно в АССГ, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай отказите са подписани от М. Г., завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от

основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспорените откази не са издадени в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В тях е посочено правното основание за издаването им (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта (налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателите са подали искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатите са членове на семейството – деца на М. Х. А. и У. М. Х., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България с Решение № 2036/31.01.2024 г. на зам. председателя на ДАБ, и по отношение на когото е издадено Решение № 7298 от 27.06.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата и децата си. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че

целта на влизането на кандидатите е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Видно от становище на ДАНС, предоставено с писмо рег. № М-9677 от 24.09.2025 г. Агенцията е посочила, че по отношение на родителите на заявителите ДАНС не е изразявала становище. Посочено е още, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи участващи в съгласувателната процедура, които могат да се произнесат по заявлението съгласно хипотезите в чл. 10 ал. 1 ЗЧРБ. При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявленията за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания,

свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорените откази по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказите за несъответни на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В нарушение на чл.6, ал.2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на децата - да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители.

По изложените съображения съдът намира, че оспорените откази следва да бъдат отменени, а преписките по тях - да се върнат на административния орган за ново разглеждане на подадените заявления за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора, иска се присъждане в полза на представляващия го адвокат възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАвр. с чл. 38, ал. 1 т. 2 от ЗА. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на материалнозатруднени лица с оглед чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА е установено със закон, като съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, адвокатът оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА. За упражняването на това право е достатъчно представянето на сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че договорената правна помощ е безплатна на основание цитираната по-горе норма от ЗА. В случая такъв договор е представен от пълномощника на оспорващите.

От пълномощника на оспорващите е извършено изготвяне на жалба, множество уточнения и допълнения, участие в две открити съдебни заседания, ангажиране на доказателства, вкл. с писмени молби извън ОСЗ и чрез разпит на свидетели, изготвяне на становище. При това и като взема за ориентир Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, вр. чл. 38, ал. 2 от ЗА, настоящият състав намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат А. Т. от Хасковска Адвокатска колегия, адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. На жалбоподателите се дължи присъждане на разноски в размер на 20 лева, внесена държавна такса, с оглед изхода на делото и претенцията за присъждане на разноски изложена от процесуалния представител на оспорващите.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. М. У., род.на 01.01.2016г., гражданка на С., действаща чрез нейната **майка и законен представител - М. Х. А., род. 15.01.1998г., гражданка на С..**

представявявани **от У. М. Х., съпруг на М. Х. А. и баща** на жалбоподателя, чрез пълномощника си адв.А. Т., **адвокат от АК - Х.**, съдебен адрес: [населено място], [улица], № 31, ет. 2 Отказ от 31.07.**2025** г., издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на **23.03.2025 г.** заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от М. М. У., род.на 01.01.2016г., гражданка на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТМЕНЯ по жалба на У. М. У., род на 26.08.2018г., действащ **чрез неговата майка и законен представител М. Х. А., род. 15.01.1998г, гражданка на С.**, представявявани **от У. М. Х., съпруг на М. Х. А. и баща** на жалбоподателя, чрез пълномощника си адв. А. Т., **адвокат от АК - Х.** Отказ от 31.07.2025г. издаден от завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Й., постановен по подадено на 23.03.2025 г. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D").

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 23.03.2025 г. от У. М. У., [дата на раждане] г, гражданин на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Осъжда Министерство на външните работи да заплати на адвокат А. Т., **адвокат от АК - Х.** сумата от 1000 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по чл. 38 ал. 2 от ЗА.

Осъжда Министерство на външните работи да заплати на М. М. У., род. на 01.01.2016г. и У. М. У., род на 26.08.2018г., действащи **чрез майка им и законен представител М. Х. А., род. 15.01.1998г., гражданка на С.**, представявявани **от У. М. Х., съпруг на М. Х. А. и баща** на жалбоподателите, чрез адвокат А. Т. сумата от 20 лева, представляваща внесена по делото държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ